

13-04-014

AFTENPOSTENS

KRONIKK 30. 1. 1962

En åndens kjempe og hans verk

Av dr. CATHRINE HAMBRO

Frank Buchmans liv og virke var et eventyr som kunne gi stoff til mange bøker. — Peter Howards beretning i boken «Frank Buchmans hjemmelighet» er både spennende og inspirerende så den fortjener en stor lesekrete. Peter Howard samarbeidet med Buchman gjennom mange år, så han skriver ut fra sin personlige erfaring og viden.

Særlig interesse knytter seg til alle beretningene om Buchmans egne opplevelser og hans fantastiske evne til å gripe forvandlende inn i andre menneskers liv. Disse kapitler er de sterkeste og mest overbevisende — og mest utfordrende!

Sekretæren i sammenslutningen av Burmas abbeder brukte meget sterke ord om Buchmans verdensomspennende arbeide da han sa: «En slik mann fremstår bare hvert tusende år for å vise menneskeheten den rette vei.» — Hvilken bakgrunn og hvilke personlige forutsetninger hadde Buchman til å ta på seg det gigantiske arbeide han ledet?

Peter Howards fremstilling er noe springende, men han fremhever et par milepeler som markerte den unge prests utvikling. Den første milepel passertes i 1908, da Buchman tok seg av hjemløse gutter i et værelse over en stall. Senere vokste virksomheten til et barnehjem og tilslutt en settlementbygning. Buchman elsket sitt arbeide,

men røk uklar med institusjonens styre, da det ville skjære ned barnas matrasjoner for å få pengene til å rekke. Han sa opp sin stilling, og hans harme og bitterhet gikk på helbredden løs. Under en utlandsreise kom han til Keswick, hvor det hendte ham noe forunderlig: Han gikk om søndagen i kirke og hørte en kvinne tale om korset på en slik måte at korset ble en levende realitet for ham, ikke bare noe han kjente fra studiet, og selv hadde forkynt. Han skrev til de 6 styremedlemmer, fortalte om sin opplevelse og bad dem tilgi det nag han hadde båret på.

Denne personlige erfaringen om Kristus på korset gjorde allting anderledes, fortalte han mangfoldige år senere, og tilføyet: «Har man en erfaring om korset, viker man ikke tilbake for noe. Jeg lærte i Keswick at jeg var så stor en syndersom noen. Jeg trengte mest til forvandling. Jeg var den som måtte begynne.» — Og han begynte den gjerning som senere fylte hans liv — å hjelpe mennesker til et nytt og rikere liv med absolutte moralnormer.

Fra 1908 til 1915 var Buchman ansatt ved State College i Pennsylvania. Tidligere hadde det vært staldige drikkegilder med døddrukken ungdom. Da Buchman hadde arbeidet disse årene her, var hele atmosfæren blitt en annen: 1200 av de

1600 studenter deltok etterhånden i det ukentlige bibelstudium, og den fordrukne vaktmesteren som hadde smuglet inn drikkevarene, ble omsnudd og arbeidet senere sammen med Buchman de 20 årene han ennå levde. Den unge populære studentlederen som var en av «nøkkelpersonene» på universitetet, ble likeledes forvandlet og deltok med sin kone i MRA-kampanjen i Peru i høst, og var der ved Buchmans død i august 1961.

Ved Pennsylvania stats-universitet de årene var det så mange som søkte Buchmans hjelp at han vennet seg til å ha en stille stund tidlig om morgenen, før telefonen begynte å kime. — Han pleide å skrive ned de tanker han fikk i den timen han lyttet til Gud.

En redaktør sa om ham engang at «det er umulig å forstå ham med mindre man tenker på ham som et menneske som alltid er i Guds nærhet og som lytter seg til ledelse og mottar kraft».

Frank Buchman reiste meget og lærte alle slags mennesker å kjenne — han vant venner overalt og hadde en merkelig evne til å fornemme menneskers behov. Peter Howards bok vrimler av rent eventyrlige historier om hvordan han fant inn til menneskers personlige problemer og gav dem hjelp.

Les f. eks. historien om den rike inderen som kom mens Buchman hadde en stille stund sammen med noen av sine venner. Den eneste setning han fikk i sin stille stund var uforståelig for ham selv og de andre, men rammet inderen, som han dengang absolutt ikke kjente, slik at mannen fór på dør. Neste dag kom han tilbake og hadde gjort opp sitt skattesnyterl, men fattet ikke hvordan Buchman kunne kjenne hans problem! — Nå ja — er det en Gud, må jo Gud kunne tale til vårt hjerte, og Han kjenner jo problemene.

Og les den festlige historien om Victor — den umulige problemgut-

ten som bare gjorde gale streker og bragte leirledelsen til fortvilelse — det var på en sommerleir for hans skole. Buchman fant gutten ute i terrenget, roste hans flotte lek med bambusstokker og bragte ham til å more seg kongelig over Buchmans eget klossete forsøk på å delta i leken, slik at gutten fikk tillit, istedenfor som vanlig å rømme fra de voksne som alltid skjente på ham. Buchman satte seg ned hos gutten og fortalte at han selv også hadde vært på en leir hvor han vantrivdes — dermed var vennskapet beseglet. De knelte tilslutt ned sammen og gutten bad Jesus Kristus hjelpe ham til å bli anderledes — og han ikke alene ble en annen gutt, men mange av hans kamerater ble også anderledes gjennom ham i løpet av de følgende måneder.

Dette hendte på en av Buchmans mange reiser i Østen, og Victors historie gav indirekte støtet til at Buchman passerte en ny milepel i 1921. Han fikk oppfordring til å dra til Cambridge for å hjelpe slektningen av en biskop derute som hadde truffet Victor. Han fulgte oppfordringen, reiste til Cambridge og bakefter til Oxford hvor grunnen ble lagt til det senere verdensomspennende arbeide for å skape en moralsk og åndelig renessanse.

Det var i Cambridge at Frank Buchman fikk den voldsomme utfordring til sitt avgjørende kall om å gjenskape verden: Han følte seg ganske overveldet av den enorme nød i verden, det moralske forfall etter krigen, hjemmenes svikt, verdenskommunismens voksende makt. Da han så sannheten om hva som trengtes å gjøre, slo den tanke ned i hans hjerte: «Du vil bli brukket til å gjenskape verden.»

Intet under at han vek tilbake og ikke turde skrive ned, som han ellers pleide gjøre, og ikke turde fortelle til noen det voldsomme krav han følte stilt til seg. — Men han

Fortsatt side 13, spalte 5.

Kronikken -

ble ikke fri tanken, og tilslutt måtte han akseptere den som en utfordring og et kall. Han visste at han ikke kunne gjøre det — men han trodde også at Gud kunne gjøre alt — i, ved, sammen med og gjennom et menneske som helt var overgitt til Hans vilje.

Kort tid etter satt han sammen med noen venner i Oxford og sa til dem: «Vi er bare noen få, men hvis vi holder sammen og kun gjør de ting som vi — så langt Gud viser oss det — tror Han vil at vi skal gjøre, vil vi sammen bli brukt til å gjenspeile verdens tenkning og liv.» Fra denne lille begynnelse er den revolusjonerende åndelige gjenreisning sprunget frem og har spredt seg til alle kontinenter.

Peter Howards bok gir så noen riss av det arbeide Frank Buchman og hans tusener av medarbeidere har utført rundt om i verden.

Disse kapitler i boken egner seg utmerket til studiesirkelarbeide. Det er nemlig et arbeide å sette seg inn i fremmede lands situasjon, og prøve å finne Guds svar til problemene i de enkelte mennesker og i de enkelte nasjoner.

Man kan skyve det hele fra seg i åndelig dovenskap, man kan ergre seg over at fremstillingen iblant kan virke som reklame og er tegnet med svært bred pensel, men slike reserverasjoner er helt underordnet i forhold til verdenssituasjonens alvor idag: Vi har ikke lov til å avvise det sentrale budskap p. g. a. personlige innvendinger. Der vil alltid være et eller annet vi ikke liker eller som vi kan feste vår kritikk ved, men ett må vel alle være enige i — at verden trenger å bli anderledes! Og likeledes må vi se at denne gigantiske oppgave: å snu utviklingen, rette opp det moralske forfall, bryte ned hat og bitterhet mellom mennesker, raser, nasjoner — at dette arbeide alltid og overalt må begynne med de enkelte mennesker. — Kan mennesker forvandles — og Buchman har bevist at de kan det — så kan historiens gang bli anderledes!

Vi må lære den kunst å forvandle mennesker, slik vi kan få hjelp til gjennom denne boken. Buchman sa engang: «Vi må lære det av hensyn til våre egne barn. De må komme og fortelle om seg selv, og vi vil være ærlige mot dem fordi vi vet hvor slyngelaktige vi selv var. Dette er måten å vinne våre barn på. Dette er grunnen til at ungdommen flokkes om oss. De vil gå til en som forstår dem, som ikke taler for

fromt eller gir seg ut for å være altfor klok, en mann som er ærlig om seg selv.»

Begynnelsen er selvsagt at vi lever det vi snakker om, slik at ordene kan bli trodd. — Så mange lysende unge mennesker har jeg personlig aldri truffet på ett brett, som nettopp blant den skare ungdom som flokket seg om Buchman, og som har tatt opp arbeidet etter ham — rundt om i verden.

Peter Howard forteller i sin bok en god del om dette arbeide, f. eks. om Japans studentungdom som reiste til Amerika med sitt skuespill «Tigere». En av dem bad Eisenhower tilgi at han hadde vært med i opptøyene for å hindre Eisenhowers besøk i Tokio.

I pressen gis det tildels utseende av at MRA er en politisk organisasjon. Den er hverken politisk eller noen organisasjon i det hele tatt. Det er intet medlemskap og ingen kontingent. Det er en ideologi — en måte å leve på som MRA's tilhengere prøver å ha som rettleiende for sitt eget daglige liv og arbeide, og som de prøver å vinne andre for. Prinsippene er såre enkle: å leve ut fra absolutt ærlighet, renhet, uselvishet og kjærlighet. Å gjøre opp der hvor man har gjort urett, å stille seg inn under Guds ledelse for selv å få klarhet, og for å hjelpe andre mennesker til å ta sitt liv opp til revisjon.

Frank Buchman har gjort gamle sannheter nye. Han stilte hele sitt liv til Guds disposisjon for å redde en verden i nød og forvirring, splid og bitterhet.

Han sa noen måneder før sin død: «Jeg sier ikke at jeg er uten synd. Men jeg sier at jeg lever for en eneste ting, å gjøre Jesus Kristus til herre i hvert eneste menneskes liv.»

Det betyr, og må bety, kamp mot gudløs materialisme, enten den finnes i vest eller øst eller midt iblant oss. Kampens mål er stadig flere forvandlede mennesker som er villige til å leve kristendommen, og derved vinne nye og atter nye til å redde verden fra kaos.

Forvandling er ikke noe nytt og fremmed i Bibelen: I Romerbrevet kap. 12.2 står det: «Bli forvandlet ved fornyelsen av Eders sinn så I kan prøve hva der er Guds vilje.» I v. 21, samme kapitel, står: «La deg ikke overvinne av det onde, men overvinn det onde med det gode.»

30 JAN 1962

Det var det Frank Buchman gjorde, og som han lærte umåtelige skarer av andre mennesker over hele verden. Der er det kampen står for oss alle! Og hver enkelt er nødt til å velge: Verden idag er syk til døden av splittelse, hat, bitterhet mellom mennesker, klasser, raser og nasjoner. De enkelte menneskers egen ærgjerrighet, maktbegjær, pengebegjær, uselighet og urenhet forgifter atmosfæren — ikke minst for den oppvoksende slekt. Man er bekymret for ungdomskriminalitet, for de oppløste hjem, for råttenheten som følger med drikk og umoral, men det er en løsning!

Hvis hvert eneste menneske tok opp spørsmålet i ramme alvor om sitt eget ansvar, og ble klar over at enten er man en del av sykdommen eller en del av helbredelsen, ville meget bli anderledes i vårt eget og andre land! — Det er lett å si at ingen klarer å leve etter absolutt ærlighet, renhet, uselvishet og kjærlighet, og det er riktig nok, men gir det oss rett til å forkaste Bergprekenen? — Ser vi oss selv i lyset av de 4 absolutter, finner vi stadig påny ting i vårt liv som må rettes opp, og som vi må være villige til å be Gud hjelpe oss med å forandre. — Et skip kan aldri nå stjernene, men det kan styre etter stjernene!

Ser vi hele vårt liv som noe vi har fått til forvaltning, hvor hvert eneste område i livet er stilt til Guds disposisjon, kan det skje mirakler.

Det underlige er at livet blir så meget rikere med denne grunninnstilling! CATHRINE HAMBRO.